

Inleiding

Het thema van vandaag is Feest! Een knipoog naar het feest dat we gaan vieren in maart als de Ekklesia veertig jaar bestaat. Een feestje waard, want ondanks twijfel over hoe lang we dit nog kunnen bolwerken met zijn allen, zijn we er maar mooi nog steeds: twee zondagen per maand, een weekend in maart, en in eetgroepen door het jaar heen. Waarom komen we al zo lang samen? En waarom hier en niet op een tennisvereniging of een boekenclub? Want vieren doen we niet alleen in maart. Vieren doen we hier elke tweede en vierde zondag van de maand. Vragend om inspiratie en soms steun van elkaar. Laten we daar vanmorgen ook mee beginnen.

Feest!

Veertig jaar Ekklesia. Waarom komen we al zo lang samen? Met Cees en Marike stelden we vast dat voor ons JULLIE een belangrijke reden zijn om te komen. Samen op weg hebben we in de Ekklesia veel gedeeld. Omdat we vrienden zijn geworden. Of omdat we in voorbereidingen van vieringen over wezenlijke vragen met elkaar van gedachten hebben gewisseld. Of omdat we samen voorbeden doen en op die manier horen wat er in de ander omgaat.

We hadden jullie misschien ook op de tennisvereniging kunnen treffen. Maar we ontmoeten elkaar hier. Waarom? In ons gesprek daarover kwamen we onder meer terecht bij de gelijkenis over de wijze en dwaze meisjes.

De gelijkenis vertelt ook over feest: een feest dat symbool staat voor het koninkrijk van God. Dat koninkrijk: een andere wereld die ooit komen zal? Of een andere wereld die we hier en nu, steeds opnieuw, mogen helpen scheppen? Ik houd van de laatste interpretatie: het koninkrijk van God als een wereld van gerechtigheid, vrede en brood voor alle mensen, waaraan we allemaal gevraagd worden nu al mee te bouwen. En dat we mogen vieren dat we er hier en daar al glimpen van zien.

Wie is te gast op dit feest – wie mag naar binnen? Daar gaat de gelijkenis over. Lang kon ik met dit verhaal helemaal niet uit de voeten. Waarom delen die meisjes hun olie niet? Dat is toch niet in de geest van de bijbel? En die bruidegom die de deur dichtgooit.. hoezo zeven maal zeventig maal vergeven..?

Daarom vond ik de vertelling uit de kinderbijbel van Ter Linden zo leuk: omdat Lucas die vragen daar ook aan de orde stelt. Het antwoord van Matteüs is voor mij het begin van een antwoord op de vraag hoe ik deze gelijkenis moet begrijpen. Geen verhaal bedoeld om mensen bang te maken voor een God die de deur dichtgooit. Maar, zegt Matteüs, in dit verhaal wil ik het wel scherp neerzetten, om mensen wakker te schudden: dat ze niet leven zonder erbij na te denken.

Die olie, wat betekent dat dan precies? Ik las een interpretatie van een remonstrantse predikant die schrijft: “de olie symboliseert de inspiratie die van je leven een echt leven maakt: het jouwe. (...): medemenselijkheid, compassie, liefde, kortom datgene wat jouw eigen spiritualiteit uitmaakt en wat je sinds je jeugd stukje bij beetje hebt opgebouwd. Dat kun je niet zomaar uit een andere lamp tappen. Het is het resultaat van een persoonlijke zoektocht (...). Het moet gevoeld worden, nieuwe impulsen krijgen, groeien.”

Als je het verhaal zo leest gaat het dus niet om meisjes die te beroerd zijn om hun olie te delen of een bruidegom die de deur definitief dichtgooit. Maar om een oproep die bedoeld is om je wakker te schudden: leef bewust! Dit feest, die Andere wereld, dat vergt voorbereiding; het vergt tijd en ruimte maken om na te denken over de keuzes die je maakt, over wat jij denkt dat gedaan moet worden. Tijd en ruimte om inspiratie op te doen, om moed te verzamelen ook.

Dat is hoe ik naar de Ekklesia kijk: hier participeren is voor mij belangrijk om mijn voorraadje olie aan te vullen. Dat kunnen jullie niet voor me doen, maar ik heb jullie er wel bij nodig. Om samen met me op te lopen. Me te inspireren, me een spiegel voor te houden ook.

En inspiratie of een spiegel vind ik ook buiten de Ekklesia en buiten de bijbel, bij andere mensen en andere boeken. Maar het Bijbelse verhaal blijft voor mij bijzonder. En onze viering een plek bij uitstek om even stil te staan en een glimp op te vangen van hoe dat eruit ziet: mens-zijn zoals we bedoeld zijn: delen en breken voor elkaar. In het klein hier zoals het in het groot zou moeten zijn.

Ik hoop dat wij steeds manieren vinden om elkaar te bemoedigen, te inspireren. En ook om elkaar te bevragen. En zeker dat laatste is misschien niet altijd makkelijk want hoe vind je daarin een goede toon. Maar zo zitten we hier volgens mij: samen op weg. Welke weg, en waar naar toe, daar gaan we dit jaar over verder praten met het jaarthema Blik op de weg. We zetten elkaar stil bij hoe het gaat met onszelf, met de wereld waarin we leven. En we proberen met elkaar te delen hoe we onze lampen brandend houden.

Ik hoop nog een hele tijd met jullie te mogen oplopen. Maar over twee maanden eerst: Feest!

Slottekst (Liedtekst Conny vd Bos)

Elke bij die niet steekt is een vriendje van mij
En een bloem die ontluikt uit z'n knop
Is een lied dat vertelt van geluk en plezier
Iedereen die niet vecht als een hond om een been
Zie ik graag op het feest in m'n tuin
Waar een mus met een nachtegaal klinkt en wat zingt

Ik geef een feest, een lach aan een ieder die treurig is
Zonder meer sikkeneurig is, of een beetje humeurig is
Ik heb een tuin, een tuin die zo groot als de wereld is
Waarin ruimte voor vriendschap is en geen plaats voor het pessimisme
is

Elke dag is een dag voor een lied en een lach
Iedereen die gelooft in de kracht
Van de zon komt vanzelf op het feest in m'n tuin
Gek idee want ik doe aan plezier, serieus
En ik neem het verdriet bij de neus
Kom eens aan op het feest van een lach zonder traan

Ik geef een feest, een lach aan een ieder die treurig is
Zonder meer sikkeneurig is, of een beetje humeurig is
Ik heb een tuin, een tuin die zo groot als de wereld is
Waarin ruimte voor vriendschap is en geen plaats voor het pessimisme
is.